

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA	Małgorzata Miron (spr.)
Sędzia WSA	Joanna Gierak-Podsiadły
Sędzia WSA	Elżbieta Zielińska-Śpiewak
Protokolant	Jakub Szczepkowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 czerwca 2010 r.

sprawy ze skargi **Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia”** z siedzibą w Rzeszowie na postanowienie **Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego** z dnia **16 września 2008 r.** znak **DON/ORZ/7200/388-1/08**

w przedmiocie **odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji**

- I. uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu pierwszej instancji;**
- II. stwierdza, że zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku;**
- III. zasądza od Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego na rzecz Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Za zgodność z oryginałem
Na oryginalnie własnoręcznie podpisany

Szczepkowski

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 18 grudnia 2008r., sygn. akt VII SA/Wa 1651/08, oddalił skargę Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom "Prawo do Życia" w Rzeszowie na postanowienie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 16 września 2008 r., znak: DON/ORZ/7200/388-1/08.

Powyższym postanowieniem organ utrzymał w mocy własne postanowienie z dnia 5 sierpnia 2008 r., znak: DON/ORZ/7200/388/08, odmawiające wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 grudnia 2005 r., uchylającej w całości decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Żorach z dnia 9 września 2005 r. nakazującą „Polkomtel” S.A. rozbiórkę stacji bazowej (nr BT-24559), wybudowanej na parceli nr 2384/51, usytuowanej przy ul. Boryńskiej 45 w Żorach i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 31 § 1 k.p.a., organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby wystąpić z żądaniem wszczęcia postępowania, bądź dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, gdy spełnione są równocześnie dwie przesłanki: po pierwsze wszczęcie postępowania jest uzasadnione celami statutowymi organizacji tj. przedmiotem jej działalności, po drugie za wszczęciem przemawia interes społeczny. Podniesiono przy tym, że skoro wszczęcie postępowania na wniosek organizacji społecznej nie następuje mechanicznie, a z woli ustawodawcy o celowości takiego wszczęcia muszą przesądzać ściśle określone przesłanki, to zasadnicze znaczenie ma ocena organu, czy zostały one spełnione. Dodano, że pojęciu "interesu społecznego" winna być nadawana treść w odniesieniu do konkretnego przypadku co oznacza, że pojęcie to nie może być traktowane w sposób abstrakcyjny.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd I instancji podzielił stanowisko organu, że w niniejszej sprawie została spełniona pierwsza z powołanych przesłanek, gdyż istnieje merytoryczne i faktyczne powiązanie między przedmiotem postępowania administracyjnego, a celami i zakresem działania Stowarzyszenia. Wskazano przy tym, że Stowarzyszenie domaga się wszczęcia postępowania nieważnościowego wobec decyzji uchylającej decyzję nakazującą rozbiórkę stacji bazowej, co odpowiada § 7 (Rozdział II) Statutu Stowarzyszenia, zgodnie z którym celem jego działania jest

„ochrona ludzi i środowiska przed promieniowaniem elektromagnetycznym od źródeł technicznych, a także ochrona od innych zagrożeń środowiska naturalnego w tym: przeciwdziałanie zagrożeniom ze strony urządzeń emitujących do środowiska szkodliwe substancje i pola elektromagnetyczne; przeciwdziałanie budowie i użytkowania urządzeń emitujących promieniowanie elektromagnetyczne, jeśli nie istnieją niezbite dowody nieszkodliwości promieniowania.”

Sąd I instancji zgodził się z argumentacją organu, że w okolicznościach niniejszej sprawy, za żądaniem wszczęcia postępowania z inicjatywy Stowarzyszenia nie przemawia interes społeczny. Powołał się przy tym na ugruntowany w orzecznictwie sądowym pogląd, że instalacje stacji bazowych telefonii komórkowych zaliczane są do inwestycji celu publicznego. Uznał, że Stowarzyszenie wskazało jedynie ogólnie na potencjalne zagrożenia związane z funkcjonowaniem urządzeń tego typu, tymczasem winno wykazać, że zainstalowana na wysokości 16,1m n.p.t. stacja bazowa „Polkomtel” S.A. (nr BT-24559) zagraża środowisku, co w konsekwencji uzasadniałoby istnienie interesu społecznego przemawiającego za wszczęciem postępowania w sprawie. Sąd powołał się na opinię Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Katowicach (pismo z dnia 6 czerwca 2005r.), z której wynika, że przedmiotowa inwestycja nie wpłynie na pogorszenie warunków higieniczno – sanitarnych; pola elektromagnetyczne będą bowiem występować na wysokości 16,1m n.p.t. w bezpośrednim sąsiedztwie systemów antenowych stacji, w miejscach praktycznie niedostępnych dla ludzi.

Odnosząc się do podnoszonego w skardze zarzutu naruszenia art. 6 Konwencji z Aarhus, Sąd stanął na stanowisku, że Konwencja jest umową międzynarodową, która nie może być stosowana bezpośrednio, na co wskazuje treść m.in. art. 1, art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 lit. b, c, ust. 6 i 11, art. 9 Konwencji, z których wprost wynika, że jej stosowanie uzależnione jest od prawa krajowego Strony Konwencji. Stwierdził, że aktem prawnym włączającym postanowienia art. 6 Konwencji do systemu prawa polskiego była ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, której przepisy dotyczyły przedsięwzięć znajdujących się dopiero w sferze planowania, nie mogły więc mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Na marginesie Sąd wyjaśnił, że od dnia 15 listopada 2008 r. zagadnienia te reguluje ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniosło Ogólnopolskie Stowarzysze Przeciwdziałania Elektroskażeniom "Prawo do Życia" w Rzeszowie.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 16 marca 2010 r., sygn. akt II OSK 540/09, uchylił zaskarżony wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 grudnia 2008 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W motywach rozstrzygnięcia Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że z uzasadnienia zarzutów skargi kasacyjnej wynika, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny, czy za żądaniem Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom "Prawo do Życia" dotyczącym wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 grudnia 2005r., przemawia interes społeczny.

Sąd II instancji zauważył, że użyte w przepisie art. 31 § 1 k.p.a. pojęcie interesu społecznego nie zostało ustawowo zdefiniowane, co oznacza, że pojęciu temu nadaje treść organ administracji publicznej w procesie stosowania norm prawa materialnego w konkretnej sprawie. Przypomniął, że przy stosowaniu przepisów zawierających zwroty niedookreślone nie występuje uznanie administracyjne, pomimo ograniczonego luzu decyzyjnego, skoro ich znaczenie zostaje ustalone w wyniku wykładni.

Sąd kasacyjny podniósł, że w orzecznictwie sądowo administracyjnym przyjęto, iż interes społeczny może polegać na tym, aby organizacja społeczna mogła wypełniać swoje statutowe i ustawowe uprawnienia wobec członków, jak również podejmować działania w celu ochrony praw pewnej grupy ludności. Powołał się przy tym na wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. akt II SA 2464/00 (Lex nr 81984). Wskazał również, że w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z dnia 28 września 2009 r., sygn. akt II GZ 55/09 (dostępne na stronie internetowej NSA pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl) podkreślono, że istotą udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym, nie jest zaspokojenie partykularnych interesów samej organizacji, ale zapewnienie szeroko pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem. Organ nie jest zobowiązany do każdorazowego uwzględnienia wniosku organizacji społecznej tylko z tego powodu, że charakter rozpoznawanej sprawy jest zgodny z zakresem jej statutowej działalności. Obowiązek ten powstaje jednak już w wyniku dodatkowej oceny, że organizacja wystąpiła w celu ochrony interesu zbiorowego i to nawet wówczas, gdy jednocześnie działania organizacji będą zmierzały do ochrony indywidualnych praw jej członków. Rzecz jednak w tym, by na gruncie konkretnych indywidualnych spraw rola określonej organizacji społecznej, która zabiega o dopuszczenie jej udziału w postępowaniu, była jednoznaczna i klarowna. Musi być

jasne, czy udział organizacji społecznej w postępowaniu prowadzi do realizacji celów statutowych, czy też jest tylko formą popierania konkretnych interesów określonych podmiotów.

Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził więc, że skoro podstawą działalności organizacji społecznej z założenia jest interes publiczny, zaś organizacja zgłaszając żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego zmierza do realizacji zadań mających znaczenie dla interesu ogólnospołecznego, o czym przekonuje ścisły związek celów statutowych tej organizacji z przedmiotem postępowania, to dopiero ustalenie przez organ okoliczności wyłączających istnienie interesu społecznego organizacji w powyższym znaczeniu uprawnia do wydania postanowienia odmownego na podstawie art. 31 § 2 k.p.a. Sąd II instancji zauważył, że za okoliczność wyłączającą istnienie interesu społecznego nie można jednak uznać, stwierdzonego przez organ administracji publicznej i zaakceptowanego przez Sąd I instancji faktu braku wykazania przez Stowarzyszenie, że zainstalowana na wysokości 16,1m n.p.t. stacja bazowa „Polkomtel” S.A. (nr BT-24559) zagraża środowisku. Podniósł, że składnikiem interesu społecznego organizacji domagającej się wszczęcia postępowania nie może być udowodnienie przez organizację prawdziwości zarzutów prawnych wobec decyzji objętej zakresem żądania stwierdzenia nieważności. W fazie wszczęcia postępowania nie podlegają bowiem badaniu przesłanki istotne w stadium rozpoznawczym, uzasadniające określone rozstrzygnięcie sprawy co do istoty. Nie można łączyć występowania interesu społecznego organizacji z wstępnym ustaleniem zasadności wnioskowanego przez nią sposobu zakończenia postępowania. Z niedookreślonego charakteru kategorii interesu społecznego wynika, że nie jest właściwe domaganie się od organizacji udowodnienia tej przesłanki co do zasadności żądania, o ile z przytoczonych w żądaniu twierdzeń może wynikać istnienie uogólnionego interesu społecznego, związanego z dążeniem do ochrony ludności przed szkodliwym dla zdrowia oddziaływaniem z terenu stacji bazowej telefonii komórkowej.

Odnosząc się do poruszonego przez Sąd I instancji zagadnienia kolizji pomiędzy różnymi rodzajami występującego w sprawie interesu społecznego, Sąd kasacyjny zauważył, że interes zbiorowości korzystającej z instalacji nie mógłby być uznany za interes społeczny w przypadku ustalenia nielegalnego wybudowania stacji bazowej bądź szkodliwego oddziaływania na zdrowie okolicznych mieszkańców. W pojęciu interesu społecznego zawierają się bowiem zasługujące na ochronę wartości, których realizacji nie służy powołanie się na korzyść odnoszoną przez pewną zbiorowość z

funkcjonowania danego urządzenia, jednak wybudowanego nielegalnie lub szkodliwie oddziałującego na środowisko.

W konkluzji Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji powinien przede wszystkim wziąć pod uwagę okoliczność, że wystąpienie w niniejszej sprawie interesu społecznego winno być oceniane z uwzględnieniem norm prawa materialnego, które w niniejszej sprawie zostały licznie przytoczone przez Stowarzyszenie zarówno we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jak i skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Przepisy te, mimo że zawierają ogólne sformułowania i tak jak w przypadku Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska - kierowane są do państw sygnatariuszy, powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu istnienia uogólnionego interesu społecznego Stowarzyszenia w niniejszej sprawie. Sąd wskazał również, że przedłożone przez Stowarzyszenie opracowanie sporządzone pod kierunkiem sędziego NSA prof. dr hab. Stanisława Biernata dotyczące Konwencji z Aarhus oraz rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus mogą być tylko materiałem pogładowym, opracowanie to nie jest źródłem prawa powszechnie obowiązującego, stąd poglądy w nim zawarte nie mogą być wiążące dla sądu administracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Mając na uwadze ponowne rozpatrywanie sprawy przez Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 190 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny. Nadto zgodnie z tą normą nie można oprzeć skargi kasacyjnej od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Naczelny Sąd Administracyjny.

Natomiast stosownie do art. 153 w/w ustawy, ocena prawna i wskazania co dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia. Oznacza to, że orzeczenie sądu administracyjnego wywiera skutki wykraczające poza zakres

postępowania administracyjnego, a jego oddziaływaniem objęte jest także przyszłe postępowanie administracyjne w sprawie.

Ocena prawna wynika z uzasadnienia wyroku sądu i dotyczy wykładni przepisów prawnych i sposobu ich zastosowania w konkretnym przypadku w związku z rozpoznawaną sprawą. W jej zakresie może mieścić się zarówno uznanie jak i krytyka zaskarżonego rozstrzygnięcia w aspekcie prawnym, wyjaśnienie, dlaczego zastosowanie przez organ konkretnych przepisów w danym przypadku uznane zostało przez sąd administracyjny za poprawne lub za błędne i jakie, zdaniem tego sądu, przepisy prawne powinny być zastosowane lub jaka powinna być ich interpretacja, aby rozstrzygnięcie organu administracyjnego mogło być uznane za zgodne z prawem.

Podkreślić należy także, iż związanie samego sądu administracyjnego w rozumieniu powołanego przepisu, oznacza, iż nie może on formułować nowych ocen prawnych - sprzecznych z wyrażonym wcześniej poglądem - lecz zobowiązany jest do podporządkowania się mu w pełnym zakresie oraz konsekwentnego reagowania w razie stwierdzenia braku zastosowania się do wskazań w zakresie dalszego postępowania przed organem administracji publicznej (zob. szerzej na ten temat J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2004, s 219 i n.).

Powołane przepisy w sposób jednoznaczny wyznaczają aktualny kierunek postępowania Sądu pierwszej instancji, jak również organu administracji publicznej.

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie było postanowienie Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 16 września 2008 r., którym organ ten utrzymał w mocy własne postanowienie z dnia 5 sierpnia 2008 r. odmawiające, na podstawie art. 31 § 2 k.p.a., wszczęcia z urzędu - na wniosek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do życia” - postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 grudnia 2005 r., uchylającej decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Żorach z dnia 9 września 2005r., nakazującej „Polkomtel” S.A. rozbiórkę przedmiotowej stacji bazowej i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia.

W ocenie Sądu, zarówno zaskarżone postanowienie, jak również poprzedzające je postanowienie organu pierwszej instancji, zapadło z naruszeniem przepisu art. 31 § 2 k.p.a., będącego podstawą prawną rozstrzygnięć organów.

Zgodnie z treścią art. 31 § 1 k.p.a., organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby wystąpić z żądaniem wszczęcia postępowania bądź

dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, gdy spełnione są równocześnie dwie przesłanki: po pierwsze wszczęcie postępowania jest uzasadnione celami statutowymi organizacji tj. przedmiotem jej działalności, po drugie za wszczęciem przemawia interes społeczny.

Na gruncie niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że została spełniona pierwsza z w/w przesłanek, gdyż istnieje merytoryczne i faktyczne powiązanie między przedmiotem postępowania administracyjnego a celami i zakresem działania Stowarzyszenia. Stowarzyszenie domaga się bowiem wszczęcia postępowania nieważnościowego wobec decyzji uchylającej decyzję nakazującą rozbiórkę w/w stacji bazowej, co odpowiada § 7 (Rozdział II) Statutu Stowarzyszenia, zgodnie z którym "Ochrona ludzi i środowiska przed promieniowaniem elektromagnetycznym od źródeł technicznych, a także ochrona od innych zagrożeń środowiska naturalnego w tym: przeciwdziałanie zagrożeniom ze strony urządzeń emitujących do środowiska szkodliwe substancje i pola elektromagnetyczne; przeciwdziałanie budowie i użytkowania urządzeń emitujących promieniowanie elektromagnetyczne, jeśli nie istnieją niezbite dowody nieszkodliwości promieniowania."

Istota sporu w niniejszej sprawie, na co zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 16 marca 2010 r., uchylającym wyrok Sądu I instancji, sprowadza się do oceny, czy za żądaniem Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom "Prawo do Życia" dotyczącym wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 grudnia 2005r., przemawia interes społeczny.

Sąd II instancji zauważył, że użyte w przepisie art. 31 § 1 k.p.a. pojęcie interesu społecznego nie zostało ustawowo zdefiniowane, co oznacza, że pojęciu temu nadaje treść organ administracji publicznej w procesie stosowania norm prawa materialnego w konkretnej sprawie. Przypomniął, że przy stosowaniu przepisów zawierających zwroty niedookreślone nie występuje uznanie administracyjne, pomimo ograniczonego luzu decyzyjnego, skoro ich znaczenie zostaje ustalone w wyniku wykładni.

Sąd kasacyjny podniósł, że w orzecznictwie sądowo administracyjnym przyjęto, iż interes społeczny może polegać na tym, aby organizacja społeczna mogła wypełniać swoje statutowe i ustawowe uprawnienia wobec członków, jak również podejmować działania w celu ochrony praw pewnej grupy ludności. Powołał się przy tym na wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. akt II SA 2464/00 (Lex nr 81984). Wskazał również, że w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z dnia 28 września 2009 r., sygn. akt

II GZ 55/09 (dostępne na stronie internetowej NSA pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl) podkreślono, że istotą udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym, nie jest zaspokojenie partykularnych interesów samej organizacji, ale zapewnienie szeroko pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem. Organ nie jest zobowiązany do każdorazowego uwzględnienia wniosku organizacji społecznej tylko z tego powodu, że charakter rozpoznawanej sprawy jest zgodny z zakresem jej statutowej działalności. Obowiązek ten powstaje jednak już w wyniku dodatkowej oceny, że organizacja wystąpiła w celu ochrony interesu zbiorowego i to nawet wówczas, gdy jednocześnie działania organizacji będą zmierzały do ochrony indywidualnych praw jej członków. Rzecz jednak w tym, by na gruncie konkretnych indywidualnych spraw rola określonej organizacji społecznej, która zabiega o dopuszczenie jej udziału w postępowaniu, była jednoznaczna i klarowna. Musi być jasne, czy udział organizacji społecznej w postępowaniu prowadzi do realizacji celów statutowych, czy też jest tylko formą popierania konkretnych interesów określonych podmiotów.

Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził więc, że skoro podstawą działalności organizacji społecznej z założenia jest interes publiczny, zaś organizacja zgłaszając żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego zmierza do realizacji zadań mających znaczenie dla interesu ogólnospołecznego, o czym przekonuje ścisły związek celów statutowych tej organizacji z przedmiotem postępowania, to dopiero ustalenie przez organ okoliczności wykluczających istnienie interesu społecznego organizacji w powyższym znaczeniu uprawnia do wydania postanowienia odmownego na podstawie art. 31 § 2 k.p.a.

Odnosząc się do poruszonego przez Sąd I instancji zagadnienia kolizji pomiędzy różnymi rodzajami występującego w sprawie interesu społecznego, Sąd kasacyjny zauważył, że interes zbiorowości korzystającej z instalacji nie mógłby być uznany za interes społeczny w przypadku ustalenia nielegalnego wybudowania stacji bazowej bądź szkodliwego oddziaływania na zdrowie okolicznych mieszkańców. W pojęciu interesu społecznego zawierają się bowiem zasługujące na ochronę wartości, których realizacji nie służy powołanie się na korzyść odnoszoną przez pewną zbiorowość z funkcjonowania danego urządzenia, jednak wybudowanego nielegalnie lub szkodliwie oddziałującego na środowisko.

W kontekście tych rozważań stwierdzić należy, że organy administracyjne orzekające w niniejszej sprawie w sposób niedostatecznie wnikliwy, przeanalizowały „interes społeczny” skarżącego Stowarzyszenia, o którym mowa w art. 31 § 1 k.p.a.

Przy ponownym rozpoznawaniu żądania Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do życia” z siedzibą w Rzeszowie, zawartego we wniosku z dnia 27 marca 2008 r. (data prezentaty organu), zadaniem organów będzie rozważenie zasadności tego żądania z uwzględnieniem przedstawionej przez Sąd wykładni art. 31 § 1 k.p.a. Przy czym organ będzie mieć na uwadze, że składnikiem interesu społecznego organizacji domagającej się wszczęcia postępowania nie może być udowodnienie przez organizację prawdziwości zarzutów prawnych wobec decyzji objętej zakresem żądania stwierdzenia nieważności, jak również to, że nie zawsze interes społeczny „zbiorowy” (kwestia utrudnienia w korzystaniu z usług świadczonych przez operatorów sieci komórkowych) jest interesem nadrzędnym.

W tym stanie rzeczy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w/w ustawy.

Na oryginala wzm. kopii podpisane
zr. zgodność z oryginałem

Stępieńskui